

אנשים

חסר כוח-גברא. עלינו יאמרו כי כאשר עמדנו על סף הכי רות מדינה יהודית, איבדנו את אומץ ליבנו והתמוטטנו."

לרגל יום הולדתו ה-85, נשאל השבוע דוד בן-גוריון, כיצד היה רוצה להיכנס להיסטוריה? תשובתו: "לא מעניין אותי, שידאגו אחרים!" אחרי מעט הירחור, הסביר את תשובתו: "אדם לאחר המוות לא קיים יותר. כאשר אני אמות, חלאס, זה לא אני יותר. אולי הנכדים שלי יתעניינו בי מה שיכתבו עלי, אבל אני, אני אחרי מותי אינו קיים!"

ישיבת ועדת הכנסת ש-כונסה בימי פגרת הכנסת, זומר זה במכתבים שנשלחו לחברי הוועדה בדואר. כאשר התכנסו חברי הוועדה בבנין הכנסת, גיי לה יושב ראש הוועדה, ח"כ ישראל ישעיהו, מי שהיה שר-הדואר, תמיהה גדולה: "מה זה, איך הגיעו כולם? איך קיבלתם את ההזמנות בדואר?"

בפגישה שנערכה בין קציני צה"ל לבין מזכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרון, התלונן קצין בדרגת אלוף-משנה, כי משכורתו מגיעה לאלף ל"י בלבד, בעוד שסבליים ב-100 ל"י ביום. השיב לו בן-אהרון: "כאן זאת מדינה דיר-מוקרית. כל אחד יכול לבי-חור לעצמו את המיקצוע שהוא רוצה לעסוק בו." אחר-כך סקר את אלוף-המישנה מכף רגל ועד ראש ואמר: "בעצם, אי-נני יודע אם אתה בתור סבל בלוד היית מרוויח 100 לירות ביום..."

אל עוללותיו הבלתי נשכחות של מוכרה הוותיק של אגודת-העיתונאים בתל-אביב, משה רון, נוסף השבוע ליה הנהגיסה למיטה. בבוקר היא קמה בתולה גמורה. מה יאמרו הבריות כשיוודע להם על כך? שהוא ג'נטלמן? ש-הוא הראה התחשבות. חוכמה, בגרות? בכלל לא. יאמרו שהוא

טענות חמורות נגד הנגת המדינה ובעיקר נגד דוד בן-גוריון, על שלא הגיחו ל-חיים וייצמן, נשיאה הרא-שון של מדינת ישראל, לחתום על מגילת-העצמאות שלה, העי-לה מאיר וייסגאל, מי שהיה מזכירו ואיש אמונו של וייצמן, בזכרונותיו המתפרסמים עתה. אומנם, בעת שחברי מועצת המדינה הומנית חתמו על מגי-לת העצמאות, היה וייצמן בי-ניוירוק, אולם וייסגל טוען כי במיד לא הושאר מקום בי-מגילה עבור וייצמן, כדי שי-יצרף את חתימתו למיסמך ה-היסטורי של המדינה לאחר מכן. אומר וייסגאל: "שנים-עשר מן החותמים על מגילת העצמאות לא היו בתל-אביב בעת החתימה. עשרה מהם היו בירושלים. שניים מהם היו רחוקים כמו וייצמן בחוץ-לארץ - בניוירוק. בכל זאת הושאר מקום לחתימותיהם. כלום אי-אפשר היה לגלות אותה הת-חשבות בווייצמן? ... השאלה עומדת בעינה: האם היתה מזומה? יש לי דעה אך לא תשובה!"

סיפור אחר של וייס-גאל נוגע לשאלה שביקש דוד בן-גוריון, ערב הקמת המדינה, לשאול את וייצמן, האם יש לדעתו להכריז על הקמת ה-מדינה היהודית לאלתר. לדברי וייסגאל השיב לו וייצמן טל-פונים: "למה הם מחכים ה-אידיוטים?"

באותו הקשר היה ל-יוסף שפרינצק, היושבי-ראש הראשון של הכנסת, סיפור טוב להצדקת ההכרזה המיידית על הקמת המדינה. אמר אז שפרינצק: "אנחנו נמצאים בי-מצב של אותו צעיר שהיה מחזר אחרי בחורה. אחרי אין סוף שנות פיתויים, הוא הצי-ליה להכניסה למיטה. בבוקר היא קמה בתולה גמורה. מה יאמרו הבריות כשיוודע להם על כך? שהוא ג'נטלמן? ש-הוא הראה התחשבות. חוכמה, בגרות? בכלל לא. יאמרו שהוא

ניקיטה כרושצ'וב

עטוף זרי פרחים, כשראשו מונח על כר משי אדום, בארון המתים שלו. כך הובל למנוחתו האחרונה האיש שעוד לפני שבע שנים שלט באחת משתי האדירות שבמעצמות העולם. ניקיטה המת בתמונה כמעט ואינו דומה לניקיטה כפי שהיה מוכר בחייו. בעת הלווייתו ירד גשם, והיה צורך לסוכך במטריות על ארונו הפתוח כדי שפניו לא יירטבו.

קנות דו"ח עיוני - למנוע מעסקני ההתאחדות לעלות בי-מעלית. מספרים שכמה מעס-קני ההתאחדות מאמינים עד היום שסנקציה זו אומנם היתה כוללה במסקנות ועדת עיוני.

מאז רכש לעצמו מכרז גית אופל מאותו הדגם בו ערך שחקן הקולנוע צ'ארלס ברונסון את מירוץ המכוניות המטורף שלו בסרט בשם החב-רין, אין הזמר-שחקן יהורם גאון יודע מנוחה. לאחרונה נגז-ר נבה מכוניתו של יהורם מיספר פעמים, כשהחנה אותה בשעת הופעותיו. כתוצאה מכך נעשו עובדי הבמה של הצגת היחיד שלו ערים ודרוכים לשמור על המכונית, כדי שבתום ההופעה לא יצטרך יהורם לרוץ עוד פעם למשטרה. באחת ההצגות שנערכו השבוע בקולנוע דקל בתל-אביב הבחינו עובדי ה-הצגה כיצד דוהר, דקות מיספר לפני תחילת ההצגה, צעיר רכוב על אופניים, אל החניון של הקולנוע. כיוון שהמכונית היחידה שחנתה שם היתה מכרז גיתו של יהורם, וכיוון שקשד להניח שבעל אופניים יבחר להתחנות דווקא בחניון במר-תף, הסתערו עליו מיד שני תריסרי פועלי הבמה, תפסו אותו והיכו אותו מכות נמי-רצות, כמי שהתכוון לגנוב או מכוניתו של אלילם, לפני ש-הניידת שהועקה לקחה או החשוד, הוא הספיק עוד לזעזי-לעבר יהורם, כשהוא אחוז בי-ידיהם של פועלי הבמה: "אבי-אני מעריך שלך!". עכשיו אי-יהורם יודע אם האיש באמו התכוון לגנוב את מכוניתו, א-שהוא סתם מעריך. מכיוון ש-אינו יודע את הזותו, ביקש למסור לו: "אם באת להצגו ולא לגנוב, אז באמת סליחה!"

בפתיחת חגיגות יום ההולדת ה-85 שלו בבית ברל בצופית. למרות שמעולם לא ייחס ביג"י כל חשיבות למנהגי האכילה שלו, ולא היה בדרך בסעוד-דותיו, הוא נראה בחמונה זו כמי שמתעניין מאוד במה שמגיש המלצר.

בעייה מסוג אחר ניצ-בה בפני אמציה לבקוביץ, עורך מאמן נבחרת ישראל בי-כדורגל. אמציה המתייצב מדי יום במשרדי ההתאחדות לכדור-רגל, גילה יום אחד אחר פיר-סום דו"ח הוּפּט משה עזי-ל"ני על השחיתות בכדורגל, כי המעלית בבניין בו נמצאים משרדי ההתאחדות הפסיקה לפי-עול. מכיוון שמשרדי ההתאחדות נמצאים בקומה החמישית, נאלץ אמציה, כמו כל עובדי ההתאחדות ועסקניה, לטפס בי-מדרגות עד לקומה החמישית. אולם כאשר חלף שבוע והמע-לית לא תוקנה, הפיץ אמציה בין עסקני ההתאחדות את ה-סיפור הבא: "זה חלק ממס-

דוד בן-גוריון

למארגני האליפות מיברק ב-קשר לפרטי איכסונם של ששת עיתונאי הספורט מיראל, שי-יצאו לסקר את המישחקים. כיוון שהבקשה נעשתה ערב צאתם של העיתונאים למיש-חקים, ציין לרר בבקשתו: "תשלח את המיברק הזה אקספרס!" כשהגיעו לרר וחב-ריו לכובלינגן, הם פרצו בצחוק מהול ברוגז. חבר הוועדה ה-מארגנת של המישחקים שלף מכתב אקספרס שהגיע מאגודת העיתונאים בתל-אביב. בתוך מעטפת המכתב היה המיברק אותו ביקש לרר לשלוח. רון סבר כנראה שמיברק אקספרס יגיע מהר יותר במעטפה של מכתבי אקספרס.

טייל ברחובות תל-אביב ביום הכיפורים, אחרי תפילת הבוקר, למרות שהרחובות בהם טייל, בסביבת ביתו והיכל התרבות, היו כמעט ריקים מאדם, פגש בהם מנהיג גז"ל ידידים רבים, אותם בירך בגמר חתימה טובה."

מנחם בגין